

ζωῆς. Μὲ ὅλα τὰ μέσα - γλώσσες ἐκφράζουμε τὴ ζωὴ. Ἄν αὐτὴ εἶναι σκάρτη, σκάρτος θὰ εἶναι καὶ ὁ τρόπος χρήσης τοῦ μέσου - γλώσσας· καὶ τὸ ἀποτέλεσμα φυσικά. Ὅταν μιᾶμε μὲ γλώσσα εἰκόνα, τότε εἶναι εὐκολο νὰ κουδεντιάσουμε γιὰ ὑπερβολὴ ἢ ἑλλειψή, γιατί τότε ἀκριβῶς τὸ σημαίνει εἶναι καὶ τὸ σημαινόμενο. Ἡ δυσκολία βρίσκεται στὴν ἀνεικονικὴ δημιουργία (ποίησι λ.χ.) ὅπου ἡ λέξι στέκει θεόγυμνη, αὐθύπαρκτη, ξεκομμένη ἀπ' τὸ δημιουργό· στέλνεται ἔτσι παντοῦ καὶ θὰ φτάσει στὸν ἀποδέκτη της ἔτσι, ὅπως ξεκίνησε, χωρὶς τὴ βοήθειαν. — ἔστω — τῆς χειρονομίας ποὺ ἀντίθετα θὰ πρέπει καὶ αὐτὴ — ἡ χειρονομία — νὰ ἔχει ἀναπληρωθεῖ ὁπωσδήποτε.

Τὸ μέτρο λοιπὸν καὶ ἡ γνήσια ζωὴ βρίσκονται σὲ πλήρη ἐξάρτηση. Ἡ γλώσσα εἶναι τὸ μέσο ἐκφρασῆς τους, κόψη ἢ τεντωμένο σκοινὶ ποὺ πάνω του ἀκροβατοῦμε συνεχῶς. Ἰδιαιτέρα καὶ κύρια ἡ γλώσσα τῆς ποίησης, ποὺ εἶναι ἀπ' τὴ φύση της ἐλλειπτικὴ καὶ λιτὴ ἀπαλλαγμένη ἀπὸ καθετὶ περιττό.

Κώστας Λογαράς

